

Επικήδειος στον ήρωα Άντρο Μακρίδη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

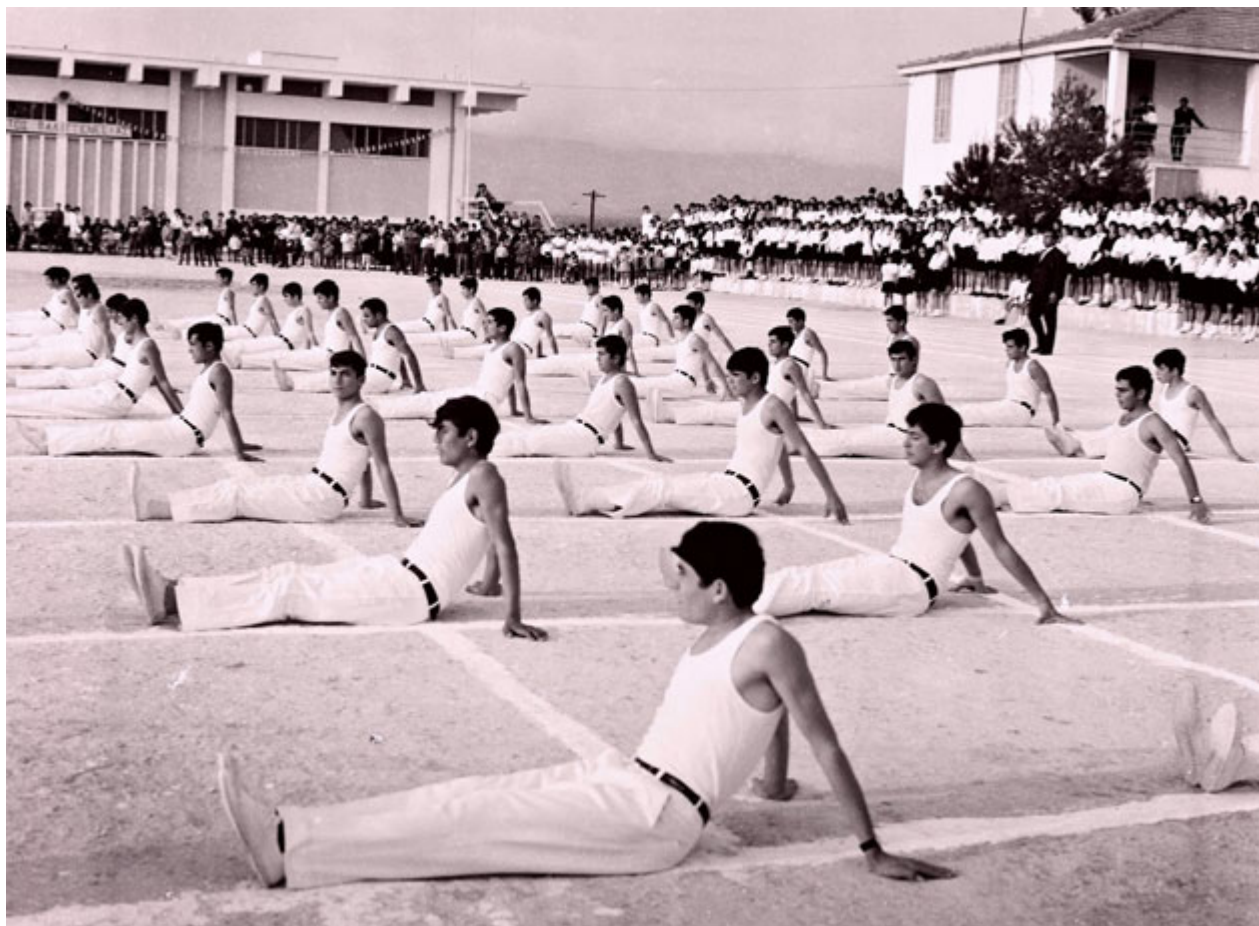

Μυρίζουν ακόμη λιβανιά, κι έχουν την όψη καμένη
από το πέρασμά τους στα Σκοτεινά Μεγάλα Μέρη.
Κει που μεμιάς τους έριξε το Ασάλευτο».

Καλωσόρισες στο σπίτι σου και στην οικογένειά σου, Ήρωα Άντρο Μακρίδη για να αναπαυτεί η ψυχή σου, μα και να γαληνέψει η ψυχή των αγαπημένων σου.

Καλωσόρισες και στη μεγάλη σου οικογένεια, την κοινωνία του Λευκονοίκου, τους συμμαθητές και συμμαθήτριές σου, τους δασκάλους και καθηγητές σου, τους φίλους και τις φίλες σου, που όλοι πονάμε αλλά και ταυτόχρονα σεμνυνόμαστε, γιατί είσαι ένας από τους τέσσερις συμμαθητές μας, τους ήρωες, που σήμερα 41 χρόνια σχεδόν μετά θάβουμε με τις αρμόζουσες τιμές από την εκκλησία και την πολιτεία, μαζί με τον Ήρωα Καθηγητή μας Σωτήρη Μιχαήλ και τον τελειόφοιτο Μαθηματικό Πανίκο Χατζηπαντελή.

Πόσο ταιριάζουν και για μας σήμερα οι στίχοι του νομπελίστα ποιητή μας, του μικρασιάτη Γιώργου Σεφέρη! «ένα παρθένο δάσος σκοτωμένων φίλων το μυαλό μας. Κι α σου μιλώ με παραμύθια και παραβολές είναι γιατί τ' ακούς γλυκότερα, κι η φρίκη δεν κουβεντιάζεται, γιατί είναι ζωντανή γιατί είναι αμίλητη και προχωράει • Στάζει τη μέρα στάζει στον ύπνο μνησιπήμων πόνος ».

Μνησιπήμων πόνος, λοιπόν, ο πόνος που μας θυμίζει παθήματα. Τα παθήματα των φίλων μας, των ανθρώπων που ανατράφηκαν μαζί μας, που γέλασαν και έπαιξαν μαζί μας, όπως εσύ Άντρο μας, που ήμασταν μαζί από το νηπιαγωγείο της κ. Στέλλας. Μαζί στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου. Μπροστάρης πάντα σε ό,τι εθνικό, σε ό,τι ωραίο και αληθινό.

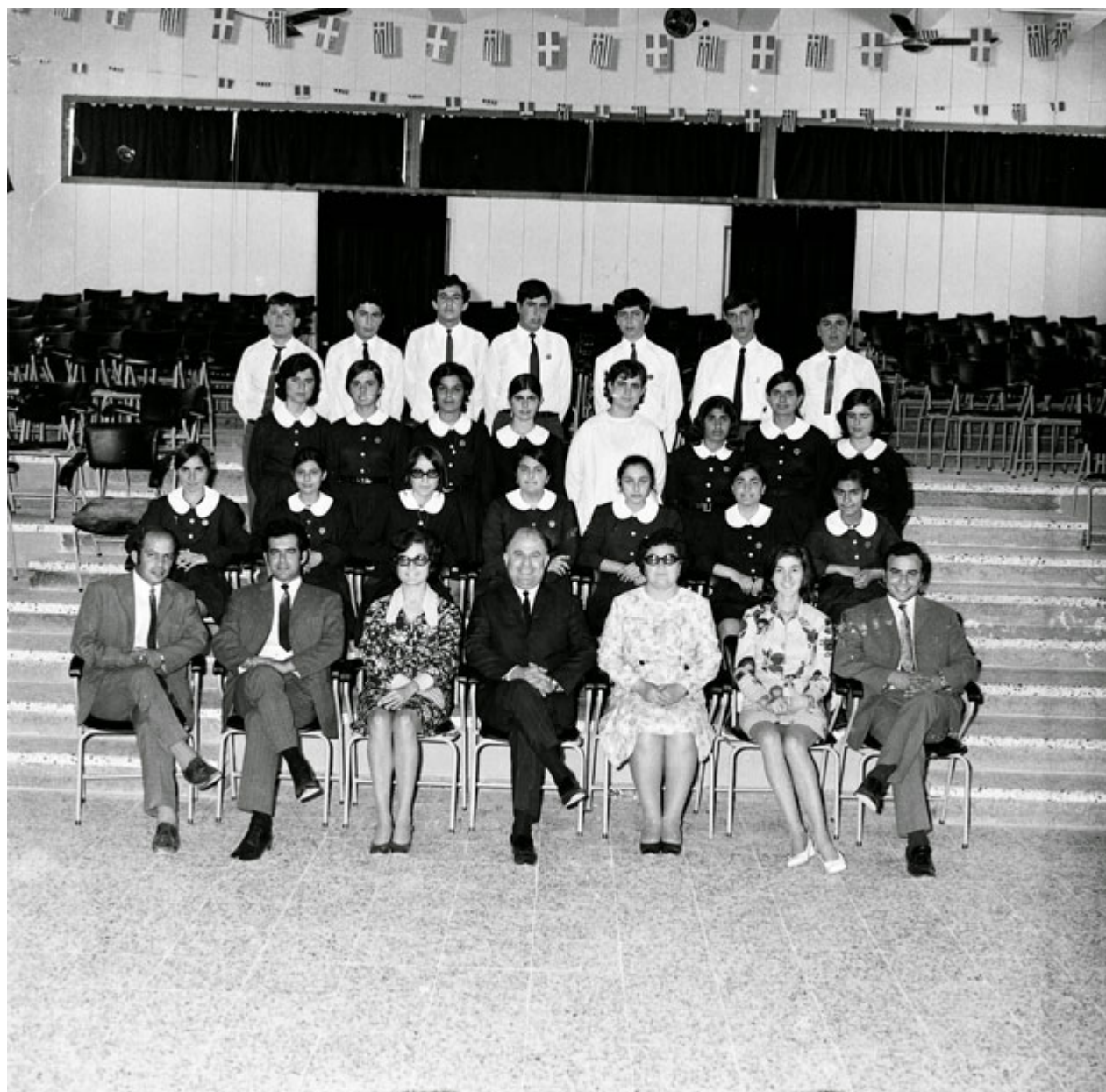

Έχουν ένα όμορφο παιδί, «αρχιλεβέντης», με τις αρετές του Έλληνα στον υπερθετικό βαθμό, ευθυτενής και ευσταλής νέος, ντυμένος πάντα σύμφωνα με τη μόδα της εποχής, χαμογελαστός, εύχαρις και προσηνής, με χιούμορ και διάθεση πάντα για δράση, κέφι, διασκέδαση, χαρά, γέλιο. Λες και ήθελες να προλάβεις να γευτείς τη ζωή. Αυτή τη ζωή που δεν χάρηκες. Λες και ψυχανεμιζόσουν το κακό που θα' ρχότανε.

Μεγαλωμένος σε ένα περιβάλλον κοινωνικής προσφοράς, ενεργού δράσης και εμπλοκής στα κοινά, από μικρή ηλικία ζυμώθηκες με αυτά και γαλουχήθηκες με τις πιο όμορφες αξίες και τα πιο ευγενή ιδανικά. Με έναν πατέρα υψιπέτη και μια μάνα-θυσία για τα παιδιά της, μια μάνα-κουράγιο, βίωσες από μικρή ηλικία τον πόνο για τον χαμό του αγαπημένου σου Μιχαλάκη στο Μερσινίκι.

Αυτή η θυσία σε σφράγισε ως προσωπικότητα και χαλύβδωσε μέσα σου την αγωνιστικότητα. Θυμάμαι, στην τετάρτη τάξη του Γυμνασίου Λευκονοίκου, μας έβαλαν στην ίδια αίθουσα που ήταν ο Μιχαλάκης τη χρονιά της θυσίας του. Η φωτογραφία του ήταν στον τοίχο πίσω από τα θρανία μας. Ήταν σαν να είχες έναν φύλακα άγγελο στην τάξη, κι ολημερίς γυρνούσες πίσω και τον κοίταζες. Ποιος ξέρει ποιες σκέψεις αναδεύονταν στο μυαλό σου, πώς σε σφράγισε αυτή η εμπειρία! Μοιάζατε κιόλας τόσο πολύ, και στη μορφή και στην ψυχή. Το ίδιο σπινθηροβόλο βλέμμα, η ίδια ανυπότακτη ψυχή!

Όπως είπα και στους άλλους συμμαθητές μας, Άντρο μου, τον Πέτρο Βελούση, τον Έκτορα Κτωρή και τον Βασίλη Χατζησιεγκαλλή, προσωπικά σας βλέπω σαν μαθητές μου, αφού εσείς, όπως όλοι οι νεαροί ήρωες του νησιού μας σε όλους τους εθνικούς μας αγώνες, δεν προλάβετε να μεγαλώσετε, κι έτσι μέινετε πάντα νέοι, όπως μας θύμιζε συχνά η φιλόλογός μας η κ. Παρασκευά. Νέοι κι αμόλυντοι, αγνά παλληκαράκια γεμάτα με όνειρα και ελπίδες για μια υπέροχη ζωή, όπως όλοι οι νέοι σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης.

Εμείς που σε ξέρουμε, Άντρο Μακρίδη, ήρωα της τάξης μας, είμαστε σίγουροι ότι πολέμησες λιονταρίσια ενάντια στους κατακτητές που σκορπούσαν τον όλεθρο και την καταστροφή. Στάθηκες αγέρωχος, στητός κι ολόρθος, με αυτοθυσία και λεβεντιά, γιατί ήσουν καμωμένος από εκείνη τη μαγιά που έρχεται από χιλιάδες χρόνια πριν, από τη γενιά του Ονήσιλου, του Ρε Αλέξη, του Γρηγόρη Αυξεντίου...

Είμαι σίγουρη ότι στο μυαλό σου εκείνη την ώρα είχες τη φράση του Αισχύλου: «Μόνο εμείς (οι Έλληνες) αντίθετα από τους βαρβάρους, δεν μετρούμε ποτέ το πλήθος του εχθρού στη μάχη».

Γιατί ήξερες καλά ότι ήρωες είναι οι **«τρελοί της ιδέας»**. Ήρωες είναι όσοι **«προχωρούν στα σκοτεινά»**. Όσοι αγωνίζονται χωρίς να ξέρουν το αποτέλεσμα, όσοι ανοίγουν δρόμους, όσοι δεν περιμένουν ανταπόδοση.

Κι εσύ, Άντρο Μακρίδη, είσαι ένας από τους **«χωρικούς του απέραντου γαλάζιου»** που από τα δεκαεννιά σου χρόνια χάθηκες. Όλα αυτά τα χρόνια που ήσουν αγνοούμενος, προσεύχονταν συνεχώς για την ανεύρεση των οστών σου και την ανάπαυση της ψυχής σου, όχι μόνο η οικογένειά σου, αλλά και οι συμμαθητές μας στο Άγιο Όρος, ο Γέροντας Εφραίμ ο Βατοπαιδινός και ο πατήρ Γαβριήλ της Μονής Διονυσίου.

Κι εμείς, που όλα αυτά τα χρόνια **«μπερδευόμαστε μες στ' αγαθά μας»**, που προσπαθούσαμε να επιβιώσουμε και να απαλύνουμε τις πληγές της προσφυγιάς, σήμερα μπροστά στο σεπτό κασελάκι που έκλεισε τη λεβέντικη κορμοστασιά σου και τα πετάγματα της ψυχής σου, θέλουμε να προσκυνήσουμε, ευλαβικοί προσκυνητές της ηρωικής σου θυσίας, μα νιώθουμε τόσο ανάξιοι! Εσύ έδωσες τη ζωή σου για τούτο το χώμα, για τούτο το πέτρινο καράβι που πορεύεται τη χρυσή μοίρα του ήλιου, κι εμείς είχαμε την ψευδαίσθηση ότι περάσαμε «κάβους» στη ζωή μας.

Στα αδέρφια σου, τον Ισίδωρο, τον Σωκράτη, τον Παύλο, τον Γιώργο και τη Σωτηρούλα, τις νύφες και τον γαμπρό σου Γιώργο, τα ανίψια σου, που για τόσα χρόνια υπέμεναν αγόγγυστα και κουβαλούσαν τον σταυρό του μαρτυρίου τους, μαζί με τους γονείς σου που πέθαναν με το μαράζι σου, εκφράζουμε τα συγχαρητήριά μας για την προσφορά της οικογένειάς τους στην πατρίδα μας.

Αιωνία σου η μνήμη, Άντρο Μακρίδη! Τα οστά σου θα αναπαυτούν πλάι στους γονείς σου, μέχρι την άγια και ευλογημένη μέρα που θα σας πάρουμε όλους και θα σας θάψουμε πλάι στον Μιχαλάκη σας στο Λευκόνοικό μας.

Ο Θεός μας θα σε κατατάξει, είμαστε σίγουροι, στη χορεία των αγίων και των μαρτύρων της πίστης και της πατρίδας. Στους παραδεισένιους τόπους που ζεις μαζί με τους άλλους γενναίους μας, ας αναπαυτεί η ψυχή σου! Εμείς θα σε θυμόμαστε και θα σε τιμούμε πάντα, και θα έχεις μια τιμητική θέση στο θησαυροφυλάκιο της καρδιάς μας. Θα είσαι ένα πρότυπο για μας και τις επερχόμενες γενεές. Η παρακαταθήκη που αφήνεις σε όλους μας είναι η ρήση του Περικλή στον Επιτάφιο: **«Εύδαιμον το ελεύθερον, το δ' ελεύθερον το εύψυχον»**

Αιωνία σου η μνήμη και ακήρατος η δόξα σου, πολυαγαπημένε μας, Άντρο Μακρίδη.